

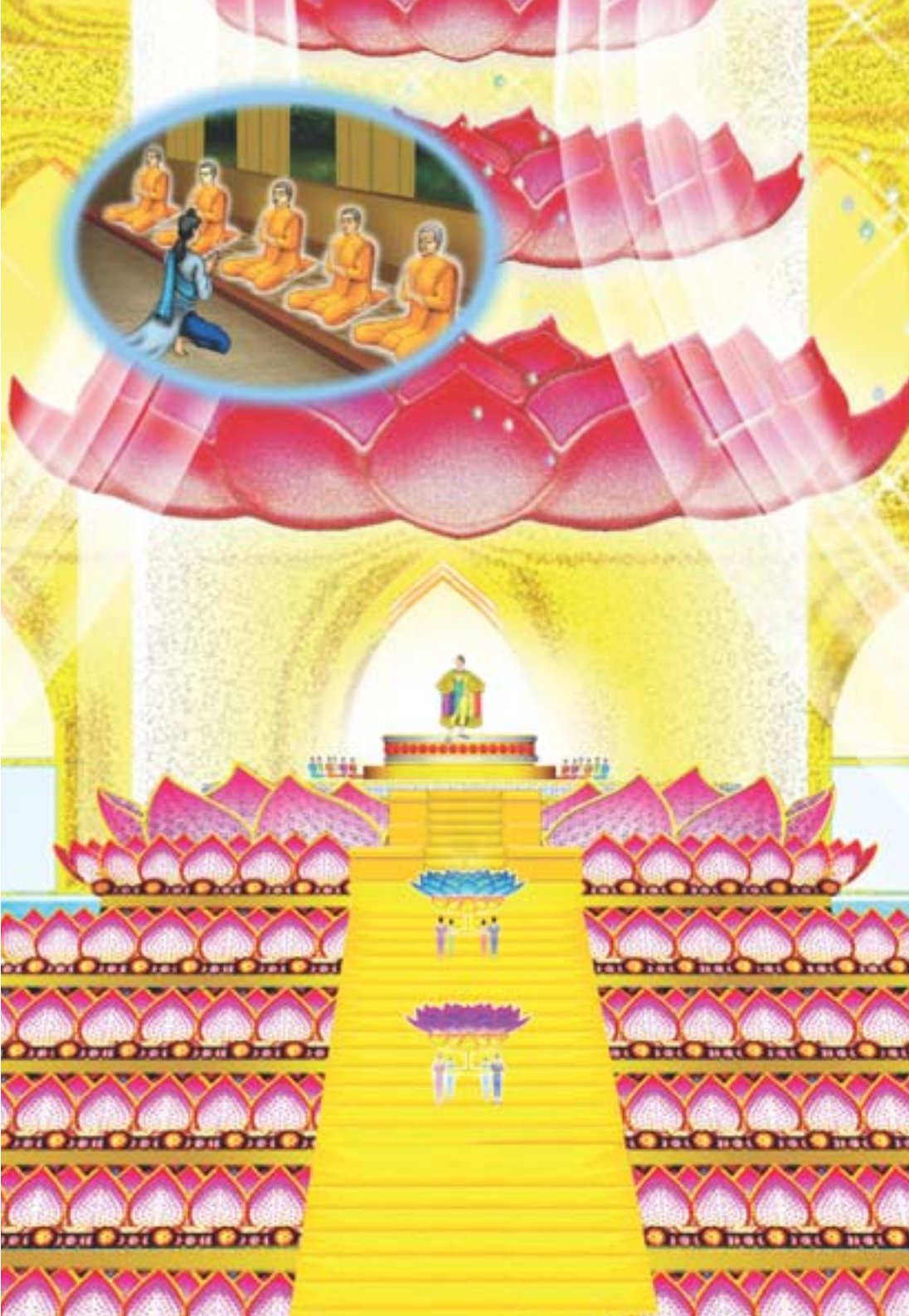
มงคลที่ ๔

มีวินัย

อานิสงส์แห่งศีล

ศีลเป็นเยี่ยมในโลก

อานิสงส์แห่งศิลป์

๓๕๓

สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนปรารถนาความสุข มวลมนุษย์ชาติต่างปรารถนาอยากจะทำให้โลกนี้มีสันติสุข จึงมีการเรียกร้องหาสันติภาพกันทั่วโลก ตลอดทั้งได้กำหนดกฎเกณฑ์ระเบียบข้อบังคับต่างๆ ออกมามากมาย หวังให้เกิดสันติภาพแก่โลก แต่ก็ไม่เคยมีสันติภาพที่แท้จริงได้ ยิ่งนานวันเข้าสันติภาพที่แสวงหาที่ยังห่างไกลออกไปทุกที เพราะจะมีสักกี่คนที่รู้ว่าสันติภาพภายนอกต้องเริ่มมาจากสันติสุขภายใน แล้วทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงสันติสุขภายใน เว้นจากการปฏิบัติธรรมแล้วไม่มีวิธีอื่นเลย ที่จะทำให้เราได้รู้จักสันติสุขที่แท้จริง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย เอกนิบาต-
ชาดก ว่า

“สัลโลเก อนุตตร

ศีลเป็นเยี่ยมในโลก”

การรักษาศีล ๕ เป็นการรักษาปกติของความเป็นมนุษย์ไว้ เพื่อความเป็นปกติสุขของโลก ปกติของมนุษย์จะไม่ฆ่า ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ และมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่กลับมีคนจำนวนมาก ที่จะทิ้งปกติวิสัยของตน แล้วปฏิบัติในทางตรงกันข้าม

อานิสงส์ แห่ง คีล

๓๕๘

ปกติวิสัยของคนจะไม่ฆ่า คนเหล่านี้กลับฆ่า ธรรมดาของคนจะไม่ลักทรัพย์ เขากลับลักทรัพย์ โดยทั่วไปคนจะไม่ประพฤติล่วงในกาม คนเหล่านี้กลับประพฤติล่วงในกาม ปกติคนจะไม่พูดเท็จ พวกเขากลับพูดเท็จ และปกติคนจะมีสติมั่นคง แต่คนเหล่านี้กลับเสพลุราเมรัย ที่ทำให้ขาดสติ ทำให้ควบคุมความคิด คำพูด และการกระทำไม่ได้ เมื่อไม่สามารถรักษาปกติวิสัยของคนอยู่ได้ จึงมีสภาพใจผิดปกติ ห่างไกลจากปกติของความเป็นคนออกไปทุกที

หากมนุษย์ไม่มีศีลเลย ก็หมดความเป็นมนุษย์ หมดความสงบ และความสุข แม้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนคนตายแล้ว เพราะไม่ทำความดีใดๆ ให้งอกเงยขึ้นมา มีชีวิตอยู่เพียงเพื่อทำความเดือดร้อนให้แก่ตนเอง และผู้อื่นเท่านั้น ที่ชาวโลกหาสันติสุขไม่พบก็เพราะ คนไม่สามารถรักษาปกติวิสัยของตนเองเอาไว้ได้ ดังนั้นเพื่อรักษาความเป็นคนของตนไว้ให้ดี จึงต้องอาศัยศีล ๕ ไว้ควบคุมตนเอง ไม่ให้ละทิ้งความเป็นปกติวิสัยของคน

ศีล ๕ จะคอยควบคุมกายวาจาของเรา ไม่ให้เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนจากการกระทำและการพูดไปตามอารมณ์ที่วู่วาม ศีลจึงเป็นคุณธรรมเบื้องต้นที่จะทำให้ลายโทสะ เพราะศีลจะควบคุมกายและวาจา ไม่ให้ไปกระทบกระทั่งใคร

อานิสงส์ แห่ง ศิล

๓๕

ทำให้ใจเยือกเย็นลง จนโทษะที่มีอยู่ในใจสงบระงับไป เหมือน
บังคับให้ไฟติดอยู่เฉพาะในเตา ไม่ลุกลามไปสู่ภายนอก ในที่สุด
เมื่อหมดเชื้อในเตานั้น ไฟย่อมดับลงเอง

ผู้รักษาศิล ๕ อย่างบริบูรณ์จะได้รับอานิสงส์ใหญ่เป็น
อนกอนันต์ ทำให้แก้วกล้าอาจหาญในท่ามกลางประชุมชน
เกียรติคุณพุ่งขจรไปเพราะเป็นคนเชื่อถือได้ กลิ่นศีลอันหอม
ทวนลมได้ ย่อมพุ่งปกคลุมไปทั่วทุกทิศ เมื่อละโลกไปแล้วจะมี
สุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ดังจะเห็นได้จากบุพกรรมของพระปัญจ-
สีลสมาทานียเถระ เรื่องมีอยู่ว่า

*ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า อโนมทัสสี
พระปัญจสีลสมาทานียเถระ เกิดเป็นคนยากไร้ ต้องทำงาน
รับจ้างอยู่ในนครจันทวดี แต่ท่านเป็นคนมีปัญญา สามารถสอน
ตนเองได้และรู้ถึงโทษภัยในสังสารวัฏ จึงปรารถนาอยากบวช
แต่ก็ยังไม่หาโอกาสไม่ได้ จึงคิดว่า เพราะเราเป็นคนยากไร้ ต้อง
ทำงานรับจ้างเลี้ยงชีวิตไปวันหนึ่งๆ ไทยธรรมของเราที่จะมาทำ
ทานก็ไม่มี จึงไม่สามารถให้ทานได้ อย่างไรก็ตาม ในภพชาตินี้
อย่างน้อยเราก็คงสามารถรักษาศิล ๕ ให้บริบูรณ์ได้ ท่านจึง

*มก. พระปัญจสีลสมาทานียเถระ เล่ม ๓๑ หน้า ๙๓

อานิสงส์ แห่ง ศิล

๔๐๐

เข้าไปหาพระนิสภเถระ ผู้เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขอสมาทานศีล ๕ แล้วตั้งใจรักษาศีลเป็นอย่างดี

ในสมัยนั้นอายุเฉลี่ยของมนุษย์ยาวนานถึงหนึ่งแสนปี
ตลอดระยะเวลาอันยาวนานนี้ ท่านรักษาศีลได้อย่างบริสุทธิ์
บริบูรณ์ เมื่อถึงคราวหลับตาลาโลก เหล่าเทวดาพร้อมรถที่
เทียมด้วยม้าหนึ่งพัน ได้ปรากฏเป็นคตินิมิตและเชื้อเชิญท่านไป
เป็นสหาย พอท่านระลึกถึงศีลของตนเอง มหาปีติก็บังเกิดขึ้น
ละโลกแล้ว ได้บังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นจอมเทพสวय
ทิพย์สมบัติในเทวโลก ๓๐ ครั้ง มีนางอัปสรเป็นบริวารมากมาย
แล้วเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๗๕ ครั้ง และเป็นพระเจ้า-
ประเทศราชอันไพบูรณ์ นับจำนวนครั้งไม่ถ้วน

ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นี้ ท่านมาเกิด
ในตระกูลพราหมณ์มหาศาล ในนครเวสาฬี แคว้นลจฉวี เมื่ออายุ
๕ ขวบ บิดามารดาของท่านสมาทานศีล ๕ ในช่วงเข้าพรรษา
ท่านตามบิดามารดาไปฟังธรรมเรื่องศีลที่วัด ระหว่างที่นั่งฟัง
ธรรมอยู่นั้นเอง บุญที่เคยรักษาศีลมานาน ส่งผลให้ท่านระลึก
ถึงศีลของตนเองได้ เกิดความปีติ เบิกบาน จึงเจริญสมาธิภาวนา
เข้าถึงธรรมกายอรหัต เป็นพระอรหันต์ตั้งแต่อายุเพียง ๕ ขวบ
และได้บรรลुวิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔

อานิสงส์แห่งศีล

๔๐๑

แทงตลอดหมด

พระลัมมัลมพุทธเจ้าจึงประทานการบวชให้ท่าน นับเป็นสามเณรอรหันต์ที่มีอายุน้อยมาก เพียง ๕ ขวบ ก็เป็นพระอรหันต์เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตแล้ว ส่วนใหญ่เราจะได้ยินว่า บรรลุธรรมตอนอายุ ๗ ขวบ แต่นี่เพียง ๕ ขวบเท่านั้น อานุภาพของศีล ๕ มีอานิสงส์มากมายถึงเพียงนี้ทีเดียว

เพื่อจะประกาศอานิสงส์ของศีลที่ท่านได้รับ พระปัญจลิลสมาทานียเถระจึงกล่าวว่า “เมื่อเรารักษาเบญจศีลแล้ว ทำให้ได้ฐานะ ๓ ประการ คือ เป็นผู้มียายุยืนนาน มีโรคทรัพย์สมบัติมากมายและมีปัญญาเฉลียวฉลาด แตกฉานในความรู้ของครูอาจารย์ จะเกิดอยู่ในภพภูมิใดๆ ย่อมได้ฐานะเหล่านี้และไม่เคยไปสู่ทุกคติเลย”

จะเห็นได้ว่า อานิสงส์ของการรักษาศีล ๕ สามารถเปลี่ยนจากคนยากจนเข็ญใจ กลายเป็นผู้ได้สมบัติ ๓ ประการ คือ รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติและคุณสมบัติ พรั่งพร้อม เหมือนเช่นท่านปัญจลิลสมาทานียเถระที่ท่านได้รักษาศีล ๕ อย่างบริสุทธิ์ บริบูรณ์ตลอดชีวิต ทำให้ท่านไม่ไปสู่ทุกคติเลย บังเกิดอยู่ใน ๒ ภพภูมิเท่านั้น คือ บังเกิดเป็นเทวดาผู้มีรัศมีกายสว่างไสว พรั่งพร้อมไปด้วยทิพยสมบัติมากมาย เมื่อจุติจากสวรรค์ ก็ลง

อานิสงส์แห่งศิลป์

๔๐๒

มาเกิดเป็นมนุษย์สร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป แม้เป็นมนุษย์ท่านก็
ยังบริบูรณ์ไปด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เพราะกำลังแห่งศิลป์
ที่รักษาไว้ดีแล้วนั่นเอง

ตลอดระยะเวลาที่เวียนตายเวียนเกิดในภพภูมิต่างๆ ก็
เป็นผู้มีอายุยืน มีโภคทรัพย์สมบัติมากและมีปัญญาเฉลียวฉลาด
อีกทั้งส่งผลสนับสนุนให้ท่านได้บรรลุธรรมกายอรหัตต์ พร้อม
ด้วยคุณวิเศษต่างๆ ตั้งแต่เยาว์วัย พ้นจากทุกข์ในสังสารวัฏ ถึง
ฝั่งของพระนิพพาน ดินแดนที่มีแต่ความสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์
เจือปนเลย เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้อานิสงส์ของการรักษาศิลป์ ๕
แล้ว ควรตั้งใจรักษาศิลป์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ตามอย่างพระปัญจ-
ศีลสมาทานียเถระกัน

วิธีที่จะรักษาศิลป์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ สามารถทำได้ง่ายๆ
เพียงวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา หมั่นประทับ
ประคองใจให้หยุดนิ่งที่ตรงนี้นานๆ แล้วเราจะพบว่า ศิลป์ที่
รักษาดีแล้วนี้ มีลักษณะเป็นดวงกลมๆ ใสๆ สว่างๆ กลายเป็น
อริยศีลสิกขา ที่มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ แล้วเห็นเข้าไปเรื่อยๆ
เป็นดวงศิลป์ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
ใส สะอาด บริสุทธิ์ มากยิ่งขึ้นไป

หากเราเผลอสติ ปล่อยใจให้เคลื่อนออกจากศูนย์กลางกาย

อานิสงส์แห่งศีล

๔๐๓

กิเลสก็จะเข้าครอบงำ บังคับให้เกิดความโลภ ความโกรธ ความ
หลง เป็นเหตุให้ละทิ้งปกติวิสัยของคน กลับประพฤติตรงกันข้าม
ทำให้เสียคุณค่าของความเป็นคน และเมื่อล่วงละเมิดศีล จะมี
วิบากและภพรองรับ ต้องเสวยทุกข์อันยาวนานในอบายภูมิและ
สังสารวัฏ

ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของทุกคน จะต้องหมั่นประคับ
ประคองใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา

